

GRAFICUL
LUPTEI
PENTRU
PACE

— AN DE AN URCA MAI SUS!!

urzica

ANUL XIV • Nr. 8 • 30 APRILIE 1962 • 16 PAGINI • 150 LEI

Cuprinsă de entuziasmul general cu care întreaga țară a sărbătorit anul acesta cununia oamenilor cu belșugul, „Urzica” s-a gândit să facă și ea câteva vizite... fericiților căsătoriți. Prima vizită a făcut-o în regiunea Ploiești, raionul Mizil, la:

MILIONARA DIN AMARU

Milionara e frumoasă și harnică și se numește G.A.C. „1 Mai”. — M-am născut la Întii Mai — ne spune ea veselă, arătându-ne și „certificatul” prin care în 1953, un număr de 24 de familii din comuna Amaru s-au hotărât să-i dea viață.

— Și încă o viață minunată, Urzicuțo! Vrei să știi cu cât am crescut?

Și dintr-un dosar voluminos ne arată cea din urmă cerere de înscriere, care purta numărul 1080. Era cit p-acii să-i spunem „La mai mare!” dacă n-am fi văzut tocmai atunci actul de cununie din care reieșea că dintre cele 16 regiuni, regiunea Ploiești fusese a șaptea regiune complet colectivizată.

— Totuși, poți să ne urzi „La mai mare”, adaugă ea. Dacă la început am pornit cu un fond obștesc de 10.846 lei iar în 1961 aveam 1.249.000 lei, de ce n-am fi în curind multimilionari?

— Va să zică, oamenii nu vor să mai știe ce e... amarul! am spus noi bucușoși. Întărirea economico-organizatorică a gospodăriei duce spre o viață... dulce.

GREUTĂȚI POZITIVE

— Vrem să vedem o casă nouă — își exprimă „Urzica” dorința. — Cam greu — ne anunță tovarășul Birzoi Ștefan, care ne însoțește. La Amaru nu există o casă nouă!

— Cum se poate una ca asta? se încruntă „Urzica”.

— Uite că se poate! ne răspunde tovarășul Birzoi. N-avem o casă, ci, dac-ar fi să socotim numai pe anul 1961, au fost construite 130. Voiam să spun că e greu de ales: toate sînt noi și frumoase.

În fața unor asemenea greutăți, „Urzica” n-a putut face altceva decît să se bucure.

O BRIGADĂ NR. 1

— Ce ne puteți spune despre Brigada nr. 1 de la cultura mare de cîmp? ne adresăm noi colectivistului Iacob A. Gheorghe, care lucrează în sectorul agricol.

— Că e numărul unu!

— Asta știm și noi.

— Ba nu știți: fiindcă brigada condusă de Mihai N. Ion ar fi tot nr. 1, chiar dac-ar fi nr. 2. Adică e prima. Sau fruntașă, cum s-ar spune.

Tovarășul Iacob A. Gheorghe e vesel cînd vorbește de brigada lui. Are și motive: la 331 zile-muncă a ridicat produse și bani în valoare de 13.902 lei. De unde se vede că, împreună cu brigada, a avut doar zile... bune.

RĂBDARE ȘI TUTUN

Printre culturile cu care se mîndrește G.A.C. „1 Mai” e și cultura tutunului. La rîndul ei, și cultura tutunului se mîndrește cu tovarășa Andrei St. Elena, care nu s-a lăsat pînă nu i-a

aplicat eticheta: Bun pentru export.

— Cum a reușit tovarășa Andrei să dea produse calitatea I-a? întrebăm noi curioși.

— A muncit cu foc și cu răbdare! răspund oamenii.

Vorba proverbului: Unde nu-i foc, nu iese fum... de calitate.

BABA ANA A ÎNTINERIT

Continuîndu-ne drumul, ne-am oprit la G.A.C. „16 Februarie 1933” din comuna Baba Ana. De la început ne-a întîmpinat șoseaua largă cu linia modernă a celor două clădiri înalte ale Căminului Cultural și Casei de Cultură.

— A-ntinerit Baba Ana! am exclamat noi bucușoși.

— A-ntinerit, taică — aprobă Moș Vasile Sora, de la grădinărie.

Sora. Fiindcă cine ride la urmă, ride mai bine.

BUNICII

Bunicii din comuna Baba Ana nu sînt deloc bătrîni. Sau, mai bine zis, nu par.

— Unde e moș Gheorghe?

— La televizor, că se transmite „Boema”.

— Dar baba Ioana?

— Citește „Război și Pace” la bibliotecă.

— Și Moș Petre?

— Joacă șah la Căminul Cultural.

— Ce se întîmplă cu bătrîni din G.A.C.-ul dv.? întrebăm noi pe tovarășul președinte Stanciu Ioan. Au urmat vreun tratament de întinerire?

— Da. Unul sigur: li s-a asi-

care bibliotecara se mîndrește cel mai mult este volumul... de cititori.

DE VÎNZARE UN SCUTER

Pe unul din stîlpii Casei de Nașteri a apărut un bilețel: „De vînzare un scuter”. Credeți că proprietarul vrea să-și cumpere în schimb căruță? Da' de unde! Vrea să-și ia motocicletă cu ataș, ca să-și ducă personal fata la București cînd o veni în vacanță de la facultate. Și nu e de mirare că în Baba Ana au început să se nască asemenea idei... motorizate. Nu e de mirare pentru că din cele 800 de familii 350 au aragaz, 300 au biciclete, 22 au motociclete, 12 au televizoare și toți, fără excepție, au aparate de radio.

În ritmul cu care crește bunăstarea colectivităților, nu ne-ar surprinde ca, peste foarte puțini ani, să întîlnim bilete în felul acesta: „Vînd motocicletă în bună stare deoarece cumpăr mașină”.

UNUL DINTRE CEI MULȚI

În încheierea reportajului nostru, ne-am gândit să facem o vizită celui mai sărac țaran din sat de pe vremea burgheziei. Și ne-am oprit la tovarășul Mărcuceanu Ștefan, care lucrează în gospodărie la secția Atelaje, împreună cu soția sa, fruntașă în brigada de cîmp. Amîndoi s-au înscris în colectivă încă din 1951.

Tot ce vezi în locuința soților Mărcuceanu, te umple de bucurie: ei, casa și televizorul. Și mai sînt și alte bucurii: mașina de cusut „Ileana”, care tăcănește veselă lîngă fereastră, aragazul mare cu cuptor din care ies niște cozonaci supranormativi, dar ceea ce ne-a plăcut cel mai mult a fost faptul că, în grajd, așezat alături de o vițică de cîteva luni, am găsit un scuter... de cîteva zile.

— Acum mi-am terminat de făcut patru camere și am pus teracotele. La vară îmi cumpăr mobilă, și pe urmă...

Pe urmă, tovarășul Mărcuceanu ne explică și cărui fapt se datoresc aceste planuri: în 1961 a avut 450 de zile-muncă, pentru care numai bani a primit 10.000 lei.

Cînd, în încheiere, am vrut să-l felicităm ne-a spus cu modestie:

— Felicitările trebuie adresate tuturor colectivităților care au făcut ca G.A.C.-ul nostru să devină milionar. Și nu numai lor, ci tuturor colectivităților din întreaga țară, care au pornit pe drumul belșugului.

În urma acestei „critici”, „Urzica” s-a întors la redacție și a scris acest reportaj, încheindu-l cu o urare generală: „Drum bun, dragi colectivști, în călătoria voastră spre fericire și bunăstare!”

RODICA TOTH-FLOREA

Urzica

printre
colectiviști

Asta de cînd sîntem în colectivă. Păi, ia gîndește-te: în 1960 fondul obștesc al gospodăriei era de 2.344.096 lei, iar în 1961 a crescut pînă la 3.056.826 lei. Nu-i așa că ritmul în care ne dezvoltăm e într-adevăr... tineresc?

— Dar pe vremea moșierimii, cum era, moș Sora?

— Ca atunci cînd mîncîni hrean cu de-a sila, Urzicuțo. Mîncîni și-ți dau lacrimile.

Și pentru că i se pare că nu e prea clar, începe să explice.

— Că era unul Toader Ioan care avea în stăpînire tot pămîntul din Baba Ana. Asta, dacă nu ieșeai la „rușfet”, cum s-a întîmplat cu bietul Costea Bucur, intra peste tine în casă cu cai speciali.

— Cum adică, „speciali”?

— Cai d-ăi negri și mici, turcești — că aveam ușile strîmte la bordeie. Da' acum s-a dus moșierimea ca putregaiul minat de furtună. Uite-așa s-a dus. Ptiu!

Și, după ce suflă în palma bătătorită, ride din toată inima. Și ne pare bine că ride Moș Vasile

gurat un trai liniștit. Numai în anul 1961 au fost acordate colectivităților bătrîni ajutoare în bani în valoare de 120.000 lei, în afară de produse.

— Care va să zică: bătrînețe fără necazuri!

— Ba mai au cite unele! zîmbește președintele privind grijuliu spre Moș Ion, care tocmai încerca să pornească un „Simson” încăpătînat ca un catîr.

PRIETENA NOASTRĂ BIBLIOTECA

Pentru colectivitățile din Baba Ana, biblioteca e o bună prietenă. Atît de bună încît o poartă numai pe brațe. Și cu toate că biblioteca are 4.600 de volume, lor li se pare mică. Dar au ei grijă să crească: pe de o parte cresc fondurile alocate pentru cumpărarea cărților, pe de altă parte crește numărul cititorilor care în ultimul timp au înscris o adevărată performanță. Dacă în 1961, biblioteca a avut 929 de cititori, în 1962, numai în două luni, au fost înscriși 509. Dintre toate volumele din bibliotecă, cel cu

1 MAI

În felurite munci cotidiene
Ce totuși ne unese prin mil de lire,
Cu mâinile acestea, pămîntene,
Creiem un univers de fericeire.

Mîini ce-s pătate de ulei sau var,
Sau aspre mîini ce sapa știu s-o poarte
Devin febrile mîini de cărturar
Cînd pasionate răsfoiesc o carte.

Iar degetele-ntinse pe-o vioară
Sau cele inceleștate pe-un cioean,
Se înfrățesc cu cele care zboară
Să exploreze cosmicul ocean.

Mîini care știu secunda s-o măsoare,
Din foc să smulgă fluvii de oțel,
Pot oeroti cu gingășie-o floare
Și-n dragoste să mîngieie la fel.

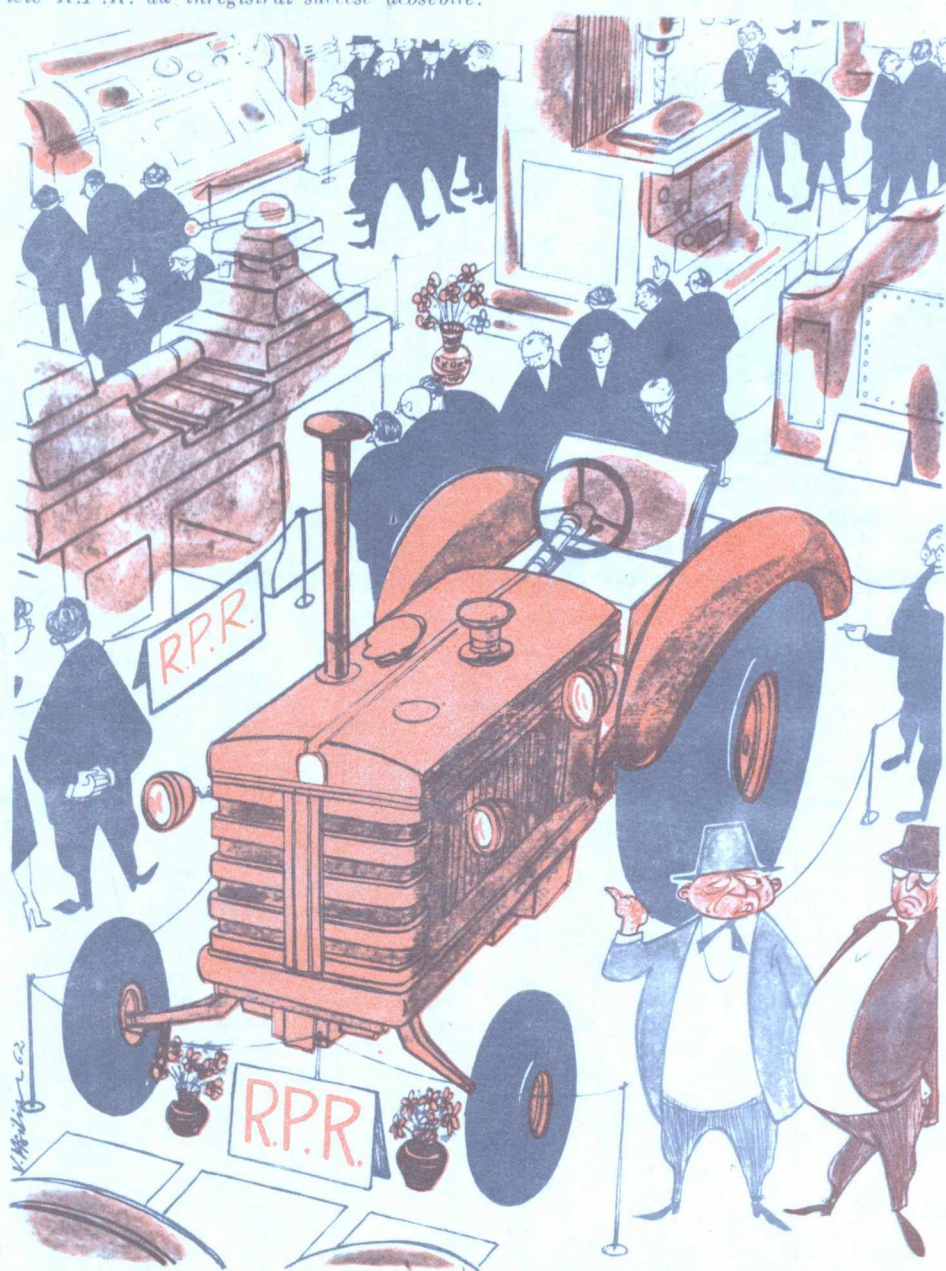
Cînd scot statui din marmură cu dalta,
Ori stăvilese năvalnice torente,
Le recunoști pe una și pe alta
După-ale muncii pașnice amprente.

Cînd intră cu pichamerul în stînei,
Sau cînd condeiuil poartă pe hirtie,
Ele-și găsește afinități adinei
În minunata vieții poezie.

Și e o zi cînd razele de soare
În zori privesc pămîntul nostru viu
Și par să se întrebe: de ce oare
A devenit atît de purpuriu?

Nu-s noi incendii, nici n-au să mai fie...
Vinjoase mîini au înălțat drapele,
Sărbătorind a muncii bucurie
De pe întreg cuprinsul țării mele.

D. GALICEANU

— Nu întoarce capul spre dreapta că e un tractor grozav!

DESEN DEDICAT CO-
RESPONDENȚILOR
VOLUNTARI AI
URZICII CU OCAZIA
ZILEI PRESEI

Desen de PALL

POȘTAȘUL: — Ziceai că n-ai pe nimeni la București
și totuși primești felicitări...

SUBIECT ETERN

Cînd voi ajunge-n anul 2000
Pensionat de oameni și de muze
Din tot ce-am scris cu gîndul să v-amuze
Probabil că nimic nu se va ști.

Voi fi un bătrînel (dacă-oi mai fi)
Cu dispoziții uneori ursuze
Dar deseori cu zîmbetul pe buze
Pătruns de voluptatea de-a trăi.

Și ca să dovedesc că nu-s senil
Ci ascuțit, ironic și subtil
Voi face anual cite-o sforțare

Și cred că tot voi scrie bundoară
Și cite un sonet extrem de tare
Pe vechea temă: muzică ușoară.

MIRCEA PAVELESCU

Un, doi, mărunț

— Tovarășe director, mi-ai comunicat că atunci când ies din schimb să vin la dv.
 — Da, tovarășe Nicușor! Ia loc!
 — Mulțumesc!
 — Uite de ce te-am chemat, tovarășe Nicușor! Dumneata lucrezi la strung, nu?...
 — Da, tovarășe director!...
 — Bravo! Ei, ia spune, cum stai cu dansul?...
 — Cu ce???
 — Cu dansul...
 — Cu dansul? Tovarășe director, eu nu dansez la strung...
 — Lasă că știu eu unde dansezi...
 — Și ce, n-am voie?
 — Ba da!.. Tocmai de aceea te întreb, cum stai cu dansul?
 — Tovarășe director, eu știu unde bateți! Să știți că chestia cu rockul nu-i adevărată! Îmi închipui eu cine v-a spus, dar

— Aha... Uite ce e, ai o sarcină!
 — Ce sarcină?
 — Învață-mă și pe mine...
 — Ce să vă învâț?
 — Fox...
 — Fox...!!!
 — Trot!... Da, foxtrot!... Un, doi, un, doi, mărunț, înainte și înapoi.
 — Tovarășe director, eu știu unde bateți, dar să știți că...
 — Ascultă tinere, nu bat nicăieri! Învață-mă să dansez!... Dumneata nu vezi? După fiecare reuniune tovarășească, oamenii spun că sint rupt de colectiv și îngimfat! Fiindcă vin, stau la o masă cu nevasta și cu alții,

beau, mănînc, și plec! Și știi de ce sint rupt de colectiv? Fiindcă nu știu să dansez! Și tovarășele noastre spun că nu-mi convine să dansez cu ele că mi s-a urcat la cap, mă rog, mă critică! Așa că te rog! Un, doi, un, doi, mărunțel, înainte și-napoi... Ca să vezi că un director trebuie să le știe pe toate... Hai, învață-mă... că vine reuniunea tovarășească de 1 Mai, și eu am lipsuri...
 — Păi, să cîntăm ceva...
 — Dă-i drumul... Un tango, ceva...
 — Cu tangoul nu ajungeți de parte... Adică vreau să spun, iar o să vă critice... Trebuie ceva mai modern... Știți Marina?
 — Aia cu o mie de ani?
 — Da!
 — Nu știu...
 — Cîntați cu mine... Hai... Marina, Marina, Marina... O mie de ani de-aș trăi... Ceva mai repede, tovarășe director... așa... un, doi, un, doi și cîntați...
 — Marina, Marina, Marina, o mie de ani n-o să învăț să dansez...
 — Ba da, o să învățați, că merge, dar păstrați ritmul, tovarășe director, dumneavoastră dansați cam în asalt...
 — Ce fac?
 — Asalt! O porniți încet la început și vă grăbiți la sfîrșit!
 — Păi, noi nu mai lucrăm în asalt...
 — Nu mai lucrăm, dar uite că dansați!... Sint reminiscențe... Să începem... Marina, Marina... așa... un, doi, un, doi, merge, perfect... bravo... Hai și cu Lalele... Așa! Lalele, lalele... bravo, merge grozav, ați prins...
 — Auzi... Și dacă orchestra n-o să cînte „Lalele“, ce mă fac?

— Nu importă! Dar aranjăm noi s-o cînte mereu...
 — Și pe cine să invit eu la dans?
 — Să vă recomand pe o tovarășă care dansează mai bine...
 — Nu! Pe una care dansează mai prost! Ca să ne potrivim!
 — Bine! Începeți cu Ioneasca de la planificarea!
 — Nu, că nu i-am dat primă și dacă o mai calc și pe picior, o să spună că o persecut!... Dar, în sfîrșit, văd eu duminică seară, la reuniune! Zici că dansez bine?
 — Grozav!
 — Vezi, tovarășe Nicușor, cite trebuie să știe un director?
 — Păi, trebuie, tovarășe director, că și la reuniuni trebuie să fiți printre noi, nu numai în fabrică...
 — Va să zică, un, doi, un, doi, mărunț, înainte și înapoi. Deseară mă duc cu nevasta la un restaurant cu muzică și exerciz... Vii miine pe la mine, poate mai am ceva deficiențe.
 — Vin, tovarășe director...
 — Bună ziua, tovarășe director!... Pot să intru?
 — Întră...
 — Ați fost cu soția?
 — Am fost! Ascultă, pune mina pe telefon și spune-i nevastă-mi, dă-ți cuvîntul de onoare, că nimeni altcineva și numai dumneata m-ai învățat să dansez! Hai, c-am avut acasă rock! Marina mi-a trebuit! Dar la reuniunea de 1 Mai tot vin, că e grozav să dansezi! Și mi-o recomanzi pe tovarășa care dansează bine! Pentru că am avut un asemenea scandal încît îmi dau seama că dansez grozav!...

SADI RUDEANU

PANOU DE ONOARE

Catrene de V. D. POPA și FIRU POP

Recent a intrat în producție la noul Combinat de hîrtie și celuloză din Suceava, fabrica de saci.

*Este cazul să le faci
O urare pe alese:
La producția de saci
Să vedem saci... cu succese.*

Muncitorii Stoica Soare și Lazăr Chican au confecționat la Șantierul Naval Giurgiu matrițe pentru portpaletii de la malaxoare, ridicînd productivitatea muncii.

*Merge bine malaxorul
Fiindcă dinșii sint... motorul!*

Mihai Mititelu de la G.A.S. Petrești, raionul Focșani, a obținut 4500 litri lapte pe cap de vacă furajată.

*Îngrijind atent șeptelul
Ca mulți harnici gospodari
Vezi cu drag că Mititelu
E pornit pe fapte mari.*

În două luni, muncitorii uzinelor „Steagul Roșu“ din Brașov au realizat 20 inovații care dau în producție o economie antecalculată de 439.000 lei.

*Tonaje, grele chiar,
Acolo poți găsi
La camioane, dar
Și la... economii.*

Jucătorele de tenis de masă Geta Pitică și Maria Alexandru au cucerit la campionatele internaționale ale R.P.R. locul întii la proba de dublu femei.

*La ultimul concurs o-ați prezentat
Din nou, precum vedem,
excepțional.
Deși la dublu voi ați cîștigat,
Vă felicit la individual.*

Ajustorul Gh. Ciucu de la fabrica „Tehnometal“ din București are frumoase realizări în muncă.

*După cite-am constatat
E ușor de înțeles:
Ești mereu aplaudat
Că dai „piese“ de succese.*

La depoul de locomotive C.F.R. Oradea se evidențiază mecanicii Liviu Pașca, Petru Păcurar, Petru Gui, Carol Blau și alții.

*Cum lucrează ca pe roate
Le-adresăm urări exprese:
Semaforul să le-arate
Drum deschis spre noi succese.*

Bufetierei Buruiiană Olga, de la restaurantul „Dezrobirea“ din București.

*Vrem să știe orișicine
Că muncești cu mult elan
Încît „Buruieni“ ca tine
Am dori s-avem un lan.*

Teatrul din Bacău a dat de la înființare 100 de premiere.

*Se bucură mereu de-apreciere
În rîndul publicului teatrul lor,
Și toate cele-o sută premiere
Lesint în muncă un frumos... decor.*

Strungarul Gh. Frunzeanu, din secția I-a a Uzinei 1 Mai Ploiești, este fruntaș în muncă.

*Zilnic lingă strungul lui
Stringe piese cît un munte...
Chiar de n-ar fi-n secția-ntii
Tot ar fi mereu în frunte.*

VINE, VINE, PRIMĂVARA,
ÎNFLOREȘTE TOATĂ ȚARA!

Soarele-i abia o rază,
Zările sint pure;
Orășenii azi semnează
Condica-n pădure.

Iarba verde îi atrage
Dornici de botanică
Reușind din zori să bage
I.T.B.-u-n panică.

Grele coșuri cu mîncare
Tind ca să-i răpună,
Parcă pleacă-n deplasare
Cel puțin pe-o lună!

Nae poartă greutate,
Dar nu simte chinul,
Că-n rucsacul lui din spate
I s-a dat... pelinul.

O bunică ride-n soare
(Riscă insolații)
Însă simte alinare
În articulații...

Veseliei, în poiană,
Păsări îi dau tonul.
Am cărat, zău, de pomană
Ditai patefonul.

Grupuri, grupuri se încheagă
Este loc de-ales
Și-n curînd pădurea-ntreagă
E-un... bufet expres.

CRONICA DE MAI

Într-un pom o ciocirtlie
Șade ca năuca
Ascultînd în „parodie”
Pe Fănică Luca.

Bun e mielul la frigare
Colea-n poenișă,
Dar cei tineri n-au răbdare;
Trec la „perinișă”.

Numai Nae nu se-ndură;
Nu-i bătrîn de ani,
Dar mai e o picătură
De la Drăgășani.

Confundînd, cei mici de-o șchioapă
Iarba cu gazonul,
Ca să joace, vor să-nceapă
Fotbal cu... balonul.

Mai tîrziu, o sforăială
Din tușiș te-mbie;
Asta, fără îndoială,
N-are insomnie!

Pe-un motociclist, copacul,
Culmea gravitației,
L-a-nvățat, pe loc, săracul,
Legea circulației.

Iar cînd umbrele-și respiră
Zările confuze,
Toți, cu-n mic regret, porniră
Spre autobuze!

ALEX. LĂPUȘNEANU

CARE AI CURAJ?

S-a făcut. De trei zile m-am mutat în noua locuință. Notați adresa: str. 23 August nr. 35 — Orașul Dr. Petru Groza — raion Beiuș. Am primit o locuință pe cînste. Nici zece minute nu fac pînă la fabrică. Și unde mai pui că avem și balcon. Un balcon micuț, de unde la ora prînzului nevasta mă poate zări exact cu cinci minute înainte de a intra în casă. Adio supă răcită în farfurie, adio friptură-antracit, discuții consumate în doi și mese consumate de unul singur (că eu pe mîncare nu mă supăr niciodată), adio!...

Poftiți, intrați! Să vedeți și dumneavoastră ce bine ne-am aranjat. Aici sufrageria, dincolo dormitorul, baia, camera copiilor... Na, c-am uitat să cumpărăm becuri! Mă duc să cumpăr becuri. Adică... ce mai e nevoie? Să-și cumpere cine s-o muta în locul nostru... Cum? Păi de ce credeți că v-am invitat să ne vedeți apartamentul? Poate vă mutați în locul nostru. Facem schimb... Pe loc... Ce mobilă? Nu-i nevoie de nici o mobilă, tovarășe. V-o lăsăm pe a noastră — garnitură de stejar. Nouă-nouță... Cum? Nici un ban! Nu ne dați nici un ban! Vă lăsăm și taburetele din hol și... Și ce mai vreți?... Să vă gîndiți? Pînă cînd să vă gîndiți?... Pînă mîine dimineață?... Nu se poate. Nu se poate, că n-am timp. Ne grăbim. Vine tovarășul Moldovan — vecinul nostru de la etaj. Ehe, ce știți dumneavoastră cine-i familia Moldovan! Nici noi n-am știut pînă ieri. Ieri după-masă am avut onoarea. Să vedeți cum: stam pe balcon. Primăvară... ciripit de păsărele... Să tot trăiești. Jos, în fața

balconului, un grup de pionieri aranjau ronduri, sădeau puieti!...

Pic... pic... pic...
Nici n-am băgat de seamă cînd a început să picure. Pic... pic... pic... Ploaie de primăvară — mi-am zis. Trece repede. Jos, în stradă, prichindeii continuau să sape de zor. În clipa aceea unul din ei se întoarce. Mă strigă:

— Neneel! Ferește că te scuipe tanti Moldovan.

M-am răsucit cît am putut de repede în direcția ploii și... chiar așa: de sus, de la una din ferestre, tovarășa Moldovan, soția tovarășului contabil-șef de la I.R. T.A., Victor Moldovan, rîdea și mă picura.

— Tovarășă! — i-am strigat — Ce-nseamnă asta, tovarășă?

— Ești nebun? (Tot ea, auzi!) Ce te legi de mine, mă, chiorule? Na, ține!

Și pic... pic!... Drept pe lentilele ochelarilor. (Că port ochelari).

M-am gîndit: să mă duc numaidecît la administrație?... S-o reclam?... Nul! Categorie, nu! Uite, chiar mîine dimineață, înainte să plec la fabrică, mă opresc și stau de vorbă cu dumneaei.

Și bineînțeles că m-am oprit. Norocul meu că m-am oprit la timp și nu m-a nimerit... Uitați, acesta este locul unde s-a întîmplat — rampa de lansare. Și aceasta e cărămida. E o cărămidă pe care tovarășa Elena Moldovan a găsit-o desigur undeva, pe aici, în apropiere, rămasă din vremea cînd s-au construit blocurile. A stat în ploaie, în vînt, în ninsoare... To-

tuși, priviți, încercați, vă rog, puneți mîna!... Am păstrat-o anume ca să vă dați seama din ce material trainic, sănătos, e zidit apartamentul... Uitați-vă puțin la pereți. Nici urmă de igrasie... Zău dacă înțeleg de ce mai stați pe gînduri. Uite, poftim, vă lăsăm și persanul. Dar hotărîți-vă odată! V-am spus că sîntem grăbiți... Cum?... Aș, nu pentru povestea de ieri, cu ploaia... Nici pentru cărămida zburătoare de ieri-dimineață. Ce naiba, pentru atîta lucru?! (A nu se confunda în nici un caz cu cealaltă cărămidă pe care tot Elena Moldovan a lansat-o anul trecut în capul tovarășului Anghel Dumitru). Nici țipetele copiilor celorlalți colocatari, inclusiv ai mei, alintați zilnic de mătușorul harnicei noastre vecine, nu ne-ar zori atît. Nici pitorescul expresiilor (păi să vă spună tovarășa Maria Domițian ce i-au auzit urechile!... nici zilnicele ei izbucniri, nici etc. etc.

Ne grăbim, fiindcă mîine la prînz sîntem de rînd. Se întoarce tovarășul Victor Moldovan cu chef și e rîndul nostru să-i punem la dispoziție apartamentul... Așa e dumnealui cînd trage la mîsea. Nimereste întotdeauna alt apartament. Data trecută a fost rîndul familiei Tomuța de la nr. 21. Mîine e rîndul nostru... Ei, v-ați hotărît? Ia uite ici — apartament lux! Trei camere, bucătărie, baie... Cum, ce vreau în schimb? Să fug. Să scap de familia Moldovan. Liniște — asta vreau! Ia, care ai curaj?

SILVIU GEORGESCU

Intr-una din regiunile petroliere din India, funcționează cu succes instalația de foraj 4 LD, fabricată în R.P.R.

Desen de GROSU MIHAI

— Din acest loc poți zări turlele de foraj din România...
— ?!
— ...care sînt instalate la Jawalamukil

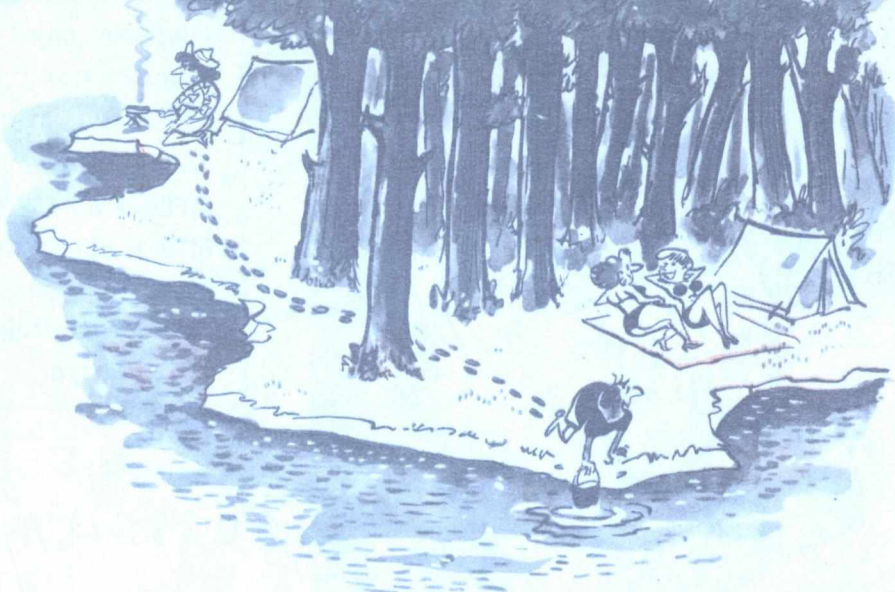
Fabula

Printre cîntăreții dintr-o pădurice,
Un vulpoi mai tînăr, ce era novice
În profesiunea care și-a ales,
N-avea niciodată în concert succes.
Apărînd adesea lîngă alți confrăți
— Tot artiști ca dînsul, însă talentați —
Și fiind de-aceștia veșnic eclipsat,
S-a gîndit vulpoiul ca să-i facă... mat.
A uzat atuncea de o strategie
Care-i aparține, deci o... viclenie:
Cînd sfîrșea cîntatul, rămînea în scenă
Și cerșea ovații, fără nici o jenă...
Într-o zi, se vede, publicul șocat,
Plictisit la culme, n-a aplaudat.
Au tăcut cu toții, n-au mai zis nici pis
Și vulpoiul nostru s-a făcut de ris.
Doar o cioară zise, zeflemistă-n ton:
— Ai o voce, neică, parcă-i de bison!
Cîntărețul însă asta-a așteptat.
Auzînd doar „bis“-ul, s-a crezut bisat
Și-a urlat artistul, tare din gîtlej,
— Că nu mai avuse un așa prilej —
Socotînd că-n fine, fără indoială,
E apreciată arta sa vocală.
Și-a-nceput vulpoiul fără cuviință
Să tragă de „bisuri“ prea cu stăruință
Că tușînd în sală vreun neavizat,
Țrăducea vulpoiul că e rechemat,
Că-i o prefuire adresată vocii...
Și-ncepea să urle de-i plezneau bojocii.

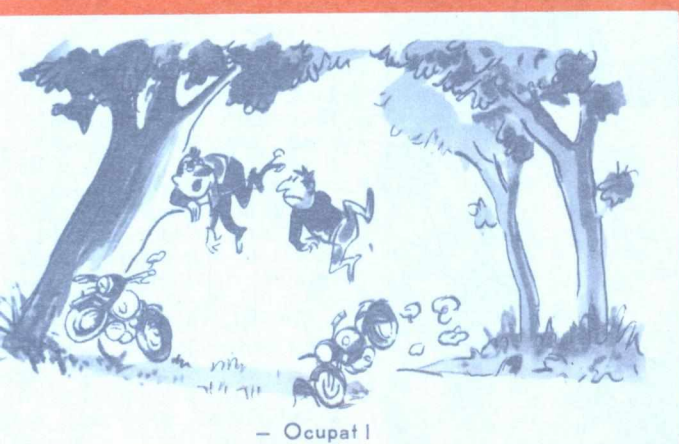
Cîntăreți din aștia sînt și printre noi
Care au talente, poate, de vulpoi
Dar cît despre voce, nu prea poți să-i lauzi
Doar cînd tac își vine parcă să-i aplauzi.

AL. COTROBI

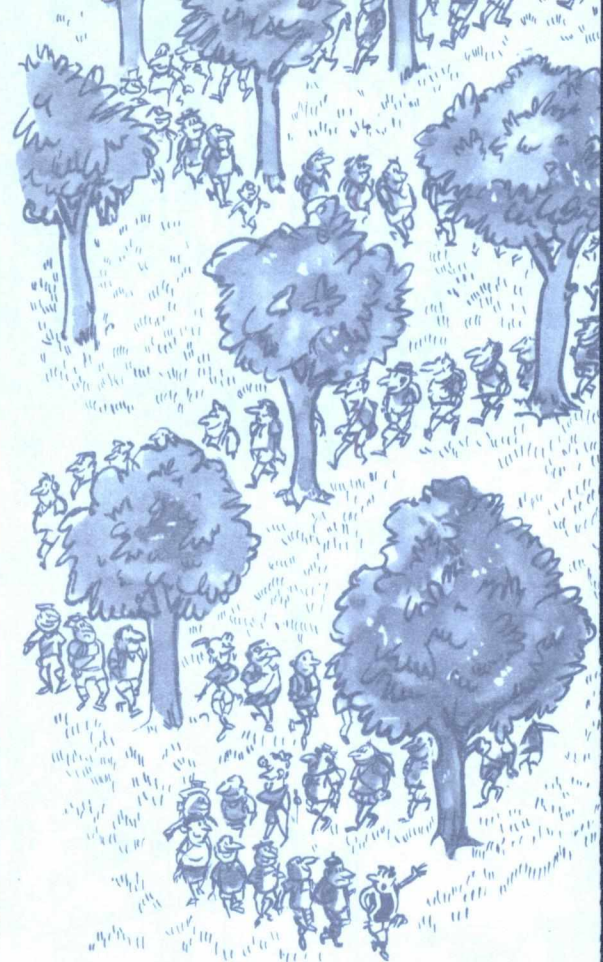
Fără cuvinte

- Ocupat !

La iarbă verde

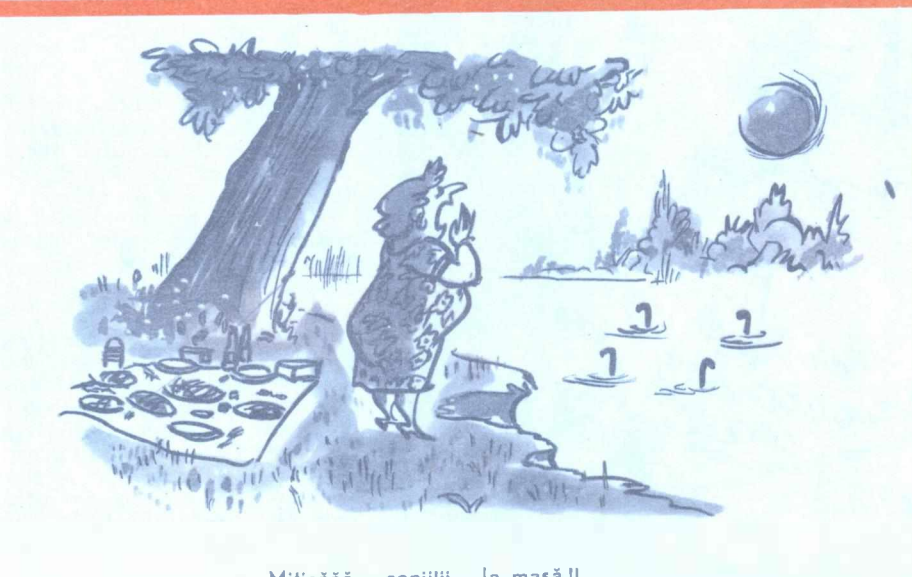
Desene de MATTY

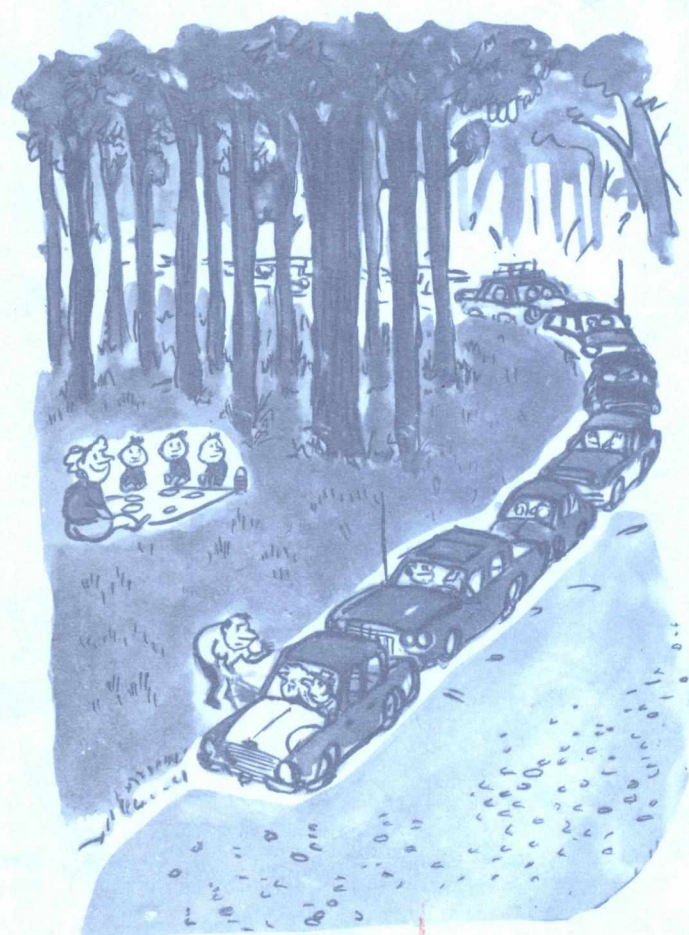
GHIDUL : - Vezi ce frumos
apune soarele? Spune mai departe!

- Ohhh!.. Sper că vă place muștarul ?

- Miticăăă... copiii... la masă !!

- Aveți cumva puțin bicarbonat ?

JURNAL DE MODĂ OCCIDENTAL

În colonii se umblă fără mănuși...

La Bonn se poartă din nou
pălăria țărănească...

La Londra a apărut costu-
mul de piață... comună.

La Lisabona e la
modă turbanul...

În Spania se recomandă talia suplă...

Desene de A. POCH

CONFORM „CAPITALIS-
MULUI POPULAR“,
FORD ARE ACELEAȘI
ȘANSE ÎN VIAȚĂ, CA
ORICARE DINTRE MUN-
CITORII LUI. CU TOATE
ACESTE, FORD N-A
FOST ÎNCĂ NICIODATĂ
ȘOMER...

FEL DE FEL TOATE LA FE

Clase fără școală

Germania occidentală duce mare lipsă de școli. Numai în provincia Neumarkt sînt nesărate 53 asemenea instituții pentru băieți și fete. Din lipsă de localuri, profesorii își țin cursurile în parcuri, sau chiar în resturile. Ziarele semnaleză că din săptămîni o clasă a ținut lecțiile la morga din localitate, unde ziua respectivă nu erau „cazuri”. Și nu-i de mirare că a ajuns la școala la morgă, cînd însăși cîntecul de mult la... cimitir.

Zimbiți, vă rog, și... dîrdiți

În ultimele zile geroase ale acestei ierni, o firmă engleză producătoare de lenjerie de damă a hotărît să organizeze o expediție în aer liber, cu manechine vii. Pentru cîtiva șilingi, manechinele au trebuit să zîmbească dîrdîind numai în furouri și jale. „A fost un moment șarmant — comentează o revistă mondenă. Sîntem convinși că nu comentează punctul de vedere al manechinelor...

Caritate

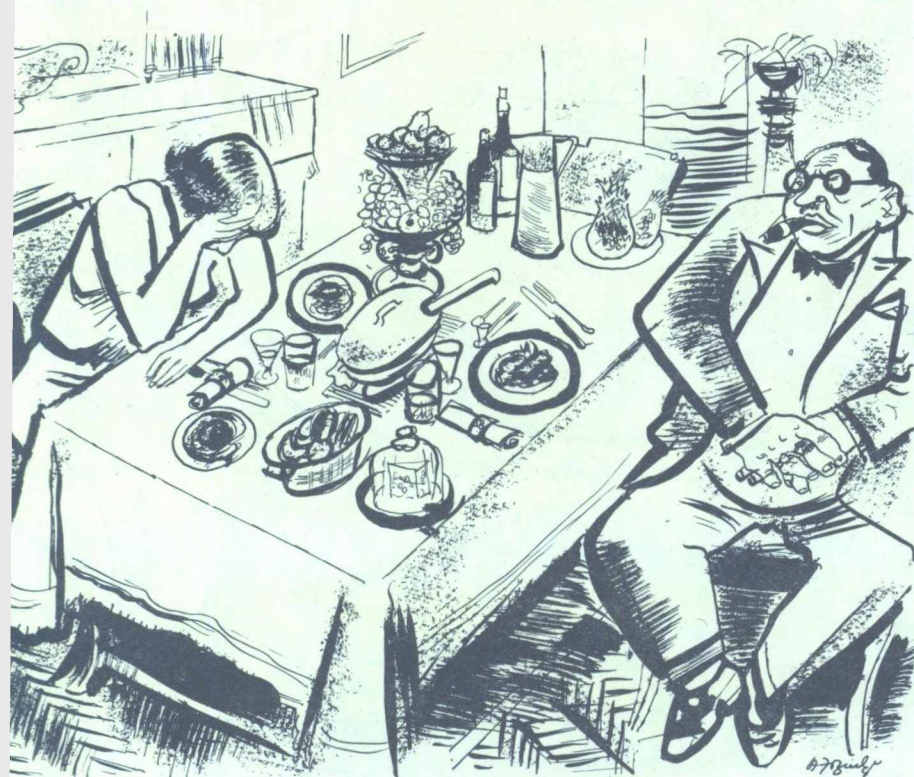
Un pios umanitarism cucerește din cînd în cînd inima domniilor și mai ales a doamnelor din lumea bună a capitalului. Acest sentiment îndeamnă pe domni și respectiv pe doamnele „înalte societăți” să se adune în cluburi de binefacere și să colecteze bani, pe care apoi să-i împartă la săraci și orfani. Ceea ce au făcut și membrii societății de Binefacere americane „Sister Elizabeth Kelly”, cu singura deosebire că pușculița n-au mai împărțit-o la săraci. Au împărțit-o între ei. I-a prins un polițist. Altfel trebuie dacă n-au împărțit-o la început și cu el!

O ziaristă americană relatează de curînd că soldații vestgermanici au ajuns atît de culți, încît „chiar atunci cînd înjură, o fac în limba „americanilor”.

Un lucru nu precizează ziarista: pe cine înjură soldații respectivi, în limba yankeilor!

Pe frontispiciul celei mai mari Politehnici din Germania occidentală mai există și astăzi emblema nazistă cu o inscripție elogioasă la adresa lui Hitler. Administrația politehnicii arată că pînă în prezent n-a reușit să adune fonduri ca să o scoată de acolo. Probabil, abia a reușit să adune fonduri ca să o renoveze.

DIN ZONA DOLARULUI

Societatea se împarte în două mari clase: acei care au mai multă mâncare decît poftă...

...Și acei care au mai multă poftă decît mîncare.

Știri ultrascurte

Anul acesta s-a abătut asupra Statelor Unite un uragan, în urma căruia sute de persoane au rămas fără locuință. De altfel, alte sute de persoane sînt și așa fără locuință, datorită șomajului. Diferența este însă că uraganul trece...

* * *

— 30% din studenții noștri au nevoie de sfaturi de ordin psihopatologic — a declarat recent

doctorul Daniel Douady, directorul Igienii școlare din Ministerul Muncii francez. Cu alte cuvinte, studenții o duc cam prost cu nervii. Iar specialistul susține că o duc prost pentru că le lipsesc... sfaturile. Nu mai rămîne decît să se anunțe oficial că bugetul învățămîntului a fost suplimentat cu cîteva milioane de sfaturi proaspete...

**„BĂȘTINAȘII ȚIN CU NOI”
— A DECLARAT, DEUNĂZI
UN ZIARIST ENGLEZ DIN
GUYANA BRITANICĂ.
DAR ȘTIREA N-A PUTUT
FI TRANSMISĂ DEOARECE
LA SERVICIUL TELEGRAFIC,
BĂȘTINAȘII FĂCUSERĂ
GREVĂ...**

De-ale lor

În legătură cu prevederile noului program al S.U.A., aprobat de Congresul american.

Nu știi de vor îndeplini chiar toate-aceste prevederi, dar știu că le vor depăși doar la capitolul:... „Șomeri“!

Unele ziare din Occident scriu că „omenirea e sortită să trăiască pe marginea prăpastiei“...

Nu există (mi se pare) o prăpastie mai mare ca prăpăstiile care sînt în... astfel de ziare.

Ignorînd învățămintele istoriei, revanșarzii de la Bonn revendică teritoriile străine.

În mod neîndoios se știe că ei duc lipsă de... memorie: au note mari la geografie și nota zero la... istorie!

Guvernul S.U.A. are obiceiul să-și trimită flota de război în sprijinul dictatorilor de pe continentul american.

N-am loc și pentru comentarii, dar îi așteaptă un eșec: pe dictatorii nici marinarii nu-i pot salva de la... inec.

MIRCEA CODRESCU

Tinerele state independente din Africa luptă pentru eliberarea totală a continentului negru de sub jugul colonial

ÎNCERCUIȚ...

Desen de Șukaev (din „Krokodil”)

Eu am fost, de cînd mă știu,
Ordonat din tată-n fiu.
De cum am intrat în viață,
Mama m-a luat în brașă
Și mi-a spus doar atîtca:
— Ah, mîncă-l-ar mămișica...
Eu m-am încruntat la ea:
— Zici că tu ești mama mea?
Dacă spui asta precis,
Adu-mi o dovadă-n scris.
S-a dus mămișica, biata,
Și s-a-napoiat cu tata.
Au adus 7 extracte,
15 copii, 14 acte,
Ba, ca o dovadă-n plus,
Și opt martori au adus.
Dar am ripostat răstit:
— Eu pe martori nu-i admit!
Nu-i iau în considerație,
C-au venit fără citație!
De aceea, deocamdată,
Nu spun mamă, nu spun tată!
Cînd crescui mai măricel,
Mă jucam cu Ionel.
Dînsul se juca cu bile,
Eu cu acte și ștampile.
Cînd am adunat o stivă,
Mi-am făcut și o arhivă,
Iar băiatul lui Olaru
O făcea pe arhivaru',
Că-i dădeam salariu pe lună
Patru mere și o prună.
Mai tîrziu, fără-ndoială,
Am plecat și eu la școală,
Iar aici, cînd mă-ntreba
Domnul profesor ceva,
Eu priveam semeș la dînsul:
— Miine vești primi răspunsul
La-ntrebarea asta nouă,
Între 12 și 2.
Iar, cînd am ajuns și eu
Ca tot omul în liceu,
În oglindă, cu nesaș
Mă priveam, c-aveam pe braș,
Jos pe mîncă, sub umăr,
Visul meu: intîiul număr!
Dar trecură astea toate,
Și liceu, și facultate,
Și-ntr-o seară, la șosea,
Mi-a ieșit în cale Ea.
După multă chibzuință,
I-adusei la cunoștință,
Foarte simplu și concis
Și, bine-nțeleș, în scris:
„Prin prezenta, am onșarea
Să vă-nșățișez ardoarea
Și tot dorul înfocat
De cinci luni nerezolvat,
Deci, făcînd azi inventarul
Dragostei, eu, arhivarul
Rog ca să-i accepti oftatul
Ce-l prezintă subsemnatul
Și să-mi dai răspuns în scris,
Că de soș tu m-ai admis.“
Ei, și ne-am căsătorit,
Iar de-atunci sint fericit.
Că gătește foarte bine,
După Stas-ul dat de mine.
Cum afumă o mîncare,
Cere iute derogare.
Iară dis-de-dimineașă,
Cînd pornește către piașă,
Intocmește fugitiv
Un deviz estimativ.
Îl aprob și îl semnez
Și apoi îl onorez.
După ce a cumpărat,
Îmi dă pentru decontat
Cheltuieli definitive:
Cu acte justificative:
Trei lei ceapă și mărar,
(Bonul 9 Aprozar),
Ouă, untdelemn și lapte,
Conform notei 47,
Piine, carne, usturoi,
În total lei 32.
Și dacă nu justifică
Chiar o sumă foarte mică,
Îi opresc pe loc acasă
Banii de croitoreasă,
Pînă ce ea, evident,
Îmi aduce document.
*
Astăzi, voi care-ascultași,
Știu că o să afirmași
Că de-un timp persoana mea
E un birocrat sadea.
Birocrat? Ce nostimadă!
Aduceți-mi o dovadă!
V. LĂPUȘ

Datorită faptului că technicianul Adioconiței Alex. nu a îndrumat pe colectivității de la G.A.C. „8 Mai” din comuna Lăpua, raionul Urziceni, asupra felului cum trebuie păstrate furajele, o parte din specie s-a stricat.

Desen de N. CLAUDIU

— Poftim! Cică nu dau îndrumări! Parcă singurul nu puteau s-o arunce dacă s-a stricat!

MICROINSTANTANEE LA IARBĂ VERDE

— Tăticule, ce-i aia picnic la iarbă verde?
— Cum am venit noi astăzi împreună cu nenea Stelică și tanti Aglaia: noi am adus o pereche de pui fripți, ei o pereche de table; noi un pelin nou, ei o pătură veche; noi niște ouă, ceapă verde, ridichi de lună, ei niște scobitori; noi un cozonac grozav, ei o poftă de mîncare grozavă...
*
— Mămico, mămico, am prins un fluture! Dar văd că nu seamănă deloc cu tata...
— Da' de ce să semene?
— Păi n-a zis tanti Epistimia că tăticu a fost un fluture care a zburat din floare în floare?
— Vă rog, nu cumva știți pe unde este un izvor?
— Poate să fie și rece?
— Cu atît mai bine!
— Atunci o luați pe potecuța asta, ieșiți din pădure, luați autobuzul pînă-n centru și apoi troieibuzul 84 sau 85 plină la restaurantul „Izvorul rece”.
*
— Unchiule, uite ce cărbuș frumos!
— L-ai prins tu?
— Mi l-a dat un nenea care m-a chemat înainte!
— Și tu ce i-ai dat în schimb?
— Aparatul tău cu tranzistori...
*
— Tovarășe controlor, de ce sint atît de puține autobuze spre pădure, în tr-o duminică atît de frumoasă?
— Nu sintem noi vino-vați că e vremea frumoasă... Și la urma urmei, nu-s puține mașinile, ci-s prea mulți pasageri...
*
— Mitică, unde-i copilul?
— Nu-i cu tine? Credeam că v-ați urcat împreună.
— Nu-i. Ce ne facem acum?
— Habar n-am. Ți-am spus eu să nu-l lași să se joace cu fetița aceea în pădure...
— Nu vă supărați... dar ciți anișori are copilășul dv.?
— A împlinit 24 de ani!
ANDREI BART

Spec t a t o r i

Sosire din maraton

— Uite la el cum sare gardurile!
— Dacă nu l-au urecheat părinții cînd era mic!

Punct turistic

Pe o stincă neagră,
 într-un vechi castel
 Unde curge-n vale un riu mititel
 Plînge și suspină,
 dar nu o domnișă,
 Ci, cu-amărăciune, motor și rotișă...

Poezia de mai sus nu aparține redacției, ci Întreprinderii de explorări miniere „Maramureșul”, deși poezia nu intră în specificul respectivei întreprinderi.

Poezia își trage seva și suflul dramatic din frumosul pămînt al raionului Vișeu, mai exact din perimetrul cotei 1300. Frumoasă și binecuvîntată regiune! La sud — valea mănoasă, în nord — munții Toroiaga, în vest — pîriiașul Secu, iar în est Compresorul-Uitat. Munții se află acolo din era terțiară, pîriiașul din era cuaternară, iar compresorul din era... contemporană! E posibil ca într-un viitor apropiat să citim pe afișele ONT-ului reclame de felul acesta: „Vizitați peștera Ialomicioarei. Un adevărat monument al naturii”. „Vizitați „Compresorul-Uitat”. Un adevărat monument al neglijenței. Excursiile se fac în grupuri, de unde fiecare se va întoarce cu cîte o amintire de neuitat: o piuliță, un șurub, o șaiță. Inscriserile se fac pînă prin luna mai, cînd monumentul dispăre cu totul”.

Așadar, un nou punct turistic pe harta țării. Un punct turistic de care se ocupă întreprinderea „Maramureșul”, sau mai exact, de care nu se preocupă, întrucît acesta nu trebuia să ajungă pînă la faza de punct, ci trebuia să rămîna la faza de compresor.

Pesemne, însă, că și compresorile au ca și oamenii drumul lor în viață. Numai că acest compresor n-a avut drum și n-a avut

viață; a avut un șef de secție. Un șef de secție care, odată cu desființarea șantierului, a spus: „după mine, potopul”. E drept că n-a venit potopul, dar niște ploii tot au venit. Au venit și niște ninsori. Au venit și niște scrisori. Scrisorile ne arătau că am fost greșit informați. Compresorul n-a rămas singur în cîmp. A rămas și un electromotor.

În prezent, a mai rămas cîte ceva și din compresor și din electromotor. N-a rămas mult, întrucît șefului de secție nu-i place să facă stoc supranormativ. Din compresor s-a dus „compres”-ul și-a rămas „orul”, iar din electromotor s-a dus motorul și a rămas „electro”...

Să vedem ce rămîne cu șeful de secție. Poate că se duce șeful și rămîne secția...

AL. VIANU

- Ai încercat costumul ?
- De vreo treizeci de ori!
- Altfel probe ???
- Aș!!! De fiecare dată îmi spune: „Încercați și săptămîna viitoare”!

Desen de AL. CLENCIU

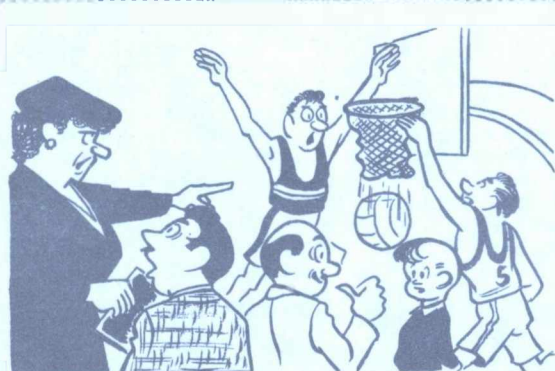
FĂRĂ CUVINTE

agaami

Desene de FRED GHENĂDESCU

Ce faci ?
 Arunc discul.
 Dar de ce îl arunci ?! E încă bun și poate să servească!

— Halal organizatori! Auzi, să lase coșul necrîpîi !?

— Rușine, arbitru părtinitor! Îl lasă pe ăla cu șapcă să pună mîna pe minge, iar pe ălalți îi fluieră...

ÎNTECERI

- Sînt în întreceri pentru pantofi de calitate.
- Și cine o să cîștige?
- În primul rînd dumneata...

Desen de I. DAVIDESCU

Patent

Despre Becherițiu Constantin nu poa nimeni să spună că l-a văzut vreodată mergînd pe trei cărări. Poate cel mult să spună că l-a văzut pe o singură cărare, dar mergînd în zigzag. În definiție nu-i nici un păcat. Unuia îi place liniștea, altuia linia dreaptă, unui al treilea linia curbă, mă rog, fiecare cu geometria lui. E drept însă că, spre deosebire de ceilalți, Becherițiu al nostru nu învață geometria la școală, ci la bufet. Tot acolo învață și fizica. De pildă: „un corp cufundat într-un lichid pierde...” etc. numai că el a întors principiul pe dos: în loc să cufunde corpul în lichid, a cufundat lichidul în corp. De ce să ia de bun Becherițiu ce-a spus Arhimede, și să nu se ia Arhimede după Becherițiu? Mai cu seamă că Becherițiu nu se poate lua după nimeni. Dacă se ia, cade. Și iată că în acest fel aplică un alt diclea principiu din fizică: legea gravitației, sau legea atracției. Atît doar că dumnealui, în loc să fi se ațarșat spre centrul pămîntului, e atrașat spre centrul damigenei. O să spună poate unii dintre cititori: „Bea? Treaba lui? Ei bine, nu-i treaba lui, e treaba noastră. La drept vorbind nu-i nici treaba noastră, e treaba celor în contul cărora bea. Și a băut dumnealui în contul întregii comune. Fiindcă eoul nostru, care e președinte al cooperativei din Ciupercești — Tg. Jiu, colindă comuna în lung și lat, adică o colindă în lung și se întoarce în lat, pentru că uneori mai face și o haltă:

- Hei fraților, care aveți țuică?
- Am eu ceva, nea Becherițiu!
- Bună?
- A-nțtia!
- S-o gust.
- Și gustă o sticlută plină.
- Măi taică, nu-i a-nțtia!... Ia mai dă-mi o sticlă. Așa... bogdaproste... mă dă-mi taică, nu-i a-nțtia, e a doua...
- A doua, nene, că-nțtia ai dat-o pe gît acu' zece minute...

Și pornește mai departe; adică pornește cînd mai departe, cînd mai aproape, după cum îi indică picioarele. În trei zile a examinat cea mai mare parte din țuica aflată în comună.

După terminarea chefului din gospodăriile sătenilor, îl începe pe cel din sectorul cooperatist. Toată ziua la bufet, cînd cu un gestionar, cînd cu altul. Și bătea pe umeri și exclama:

PE VĂZUTE

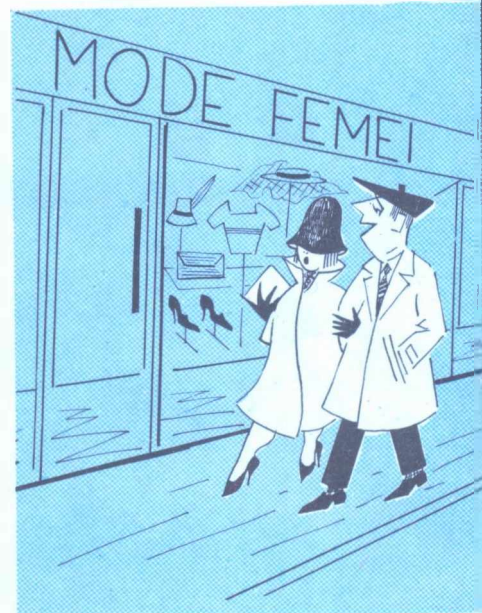
- Da, tovarăși!... Dumneavoastră, care sînteți reprezentanții comerțului, trebuie să recunoașteți că fermoarele produse de întreprinderea noastră „Metaloglobus” din București sînt de o calitate superioară. O să vă prezint cîteva modele spre convingere... Un moment, să vă vad unde e servieta mea, că le am acolo... A, uite-o!... Tovarășe, dacă ești bun, dă-mi te rog servieta aceea de vinilin cu fermoar... de pe scaun... Mulțumesc... Și cum vă spuneam, tovarăși, o să vă arăt acum cîteva modele de fermoare... un moment, să deschid servieta... modelele din care noi livrăm și la diverse fabrici care le folosesc la produsele lor... îmi scapă mîna și nu pot s-o deschid... O clipă... fermoarele noastre, din care am în această servieta mai multe mostre... stați că vi le arăt acum... Aha!... se deschide... nu... s-a întepenit... numai puțină răbdare, tovarăși! să deschid servieta... tovarășe, ești mata bun, eu țin servieta, și mata trage de fermoar... Unu... doi... trei... stai tovarășe, că mă tragi pe mine... și avem, dragi tovarăși, fermoare de diferite dimensiuni: și mai mari, și mai mici, cum doriți, care... dacă ați avea un ciocan, un clește, ceva, o șurubelniță, un cui, știți, vinilinel ăsta e alunecos și... vrei mata să ții ser-

vieta și să trag eu?... Așa... nu merge... poate aveți un burghiu electric sau... Ah, niște ulei ar trebui, știți, nu-i uns... aveți? Mersi, să turnăm puțin ulei pe fermoar... Așa... cît aveți aici? O jumătate de litru? Nu mai aveți?... că mai trebuie... Așa, mersi... Acum o să... nu merge... Și țin să precizez, dragi tovarăși, că fermoarele produse de fabrica noastră sînt și convenabile. Am chiar aici în servieta și mai scumpe, și mai ieftine... Stați numai s-o deschid... dacă vreți, puțină apă... Nu pentru fermoar, pentru mine... mersi... așa, un moment, e cineva mai solid aici? Da, dumneavoastră, dacă vreți așezați servieta pe scaun, puneți genunchiul pe ea și trageți de fermoar... Așa... nu merge... Aia-i, că nu sînteți solid... Vă rog? Servieta... E produsă de fabrica „Simion Bărnuțiu” din Sebeș!... Pofțiți? Da, fermoarele pentru servietele astea le livrăm noi, „Metaloglobus”. Dacă aveți puțină răbdare, vi le arăt imediat și... cum? Unde le-ați văzut, tovarăși, cînd le-ați văzut, că nici nu le-am scos din servieta... Stați frate, unde plecați, de ce plecați toți, că doar... Ia uite, domnule, ce naserioși! Au nevoie de fermoare, mă cheamă cu modele, și pleacă fără să le vadă! Tovarășă secretară, n-ai mata un brici sau o lamă, sau un topor? Că mă duc să prezint calitatea fermoarelor noastre și la altă întreprindere și vreau să deschid servieta! A, mersi... e bun și un fierăstrău! Vă salut!

S.R.

Ilustrație de N. CLAUDIU

EL (în gînd): - În sfîrșit, o modă practică de pălării!

Desen de L. LIVADARU

Becherițiu

— Măi fraților, toți sintem o apă și-un mint. Este?
 — Este, nea Becherițiu!...
 — Da' nu-i mai bine să fim toți o apă un rachiu?...
 — Dacă spui dumneata!...
 — Ce-i aia „dacă spui dumneata“? Ce? îi nu aveți o părere?...
 — Avem!
 — Ei, atunci ce părere aveți de un litru de vin?...

Și după un litrișor, încă un litrișor, și-a-i iar un litrișor, și spre dimineață, hai așa, pușor... Dacă mai putea, pușorul...

De plătit, plăteau bineînțeles gestiarul, fiindcă așa cerea obrazul și mai ales reședintele...

Constantin Becherițiu a fost președintele aceleiași cooperative și în 1954, ar pentru „realizări“ de același caliru a fost scos și numit... casier!... În best post și-a dat arama pe față. Mai ine zis, nu și-a dat-o pe față, și-a dat-o e sub mină. A fost descoperit și... acopet. Iată-l angajat la sfat. Aici se ocupa e bunul mers al pădurilor sfatului. Și mergea bine pădurea. Mergea bine și mersea des. Unde mergea, numai el știa. Azi mergea un car de pădure, miine alt car e pădure, și dacă ar mai fi fost ținut citva imp în aceeași funcție, rămânea pădurea oc viran. Noroc însă c-a rămas loc viran caunul său de la sfat. Pe ăla n-apucase

să-l vindă, că iată-l ajuns, din nou, la cooperativă, în funcția de... președinte!...

Incepură oamenii a vorbi:
 — E drept că pământul se-învrtește, dar Becherițiu i-a luat-o înainte!

Comparația n-avea însă nici un fundament. Pământul se învrtește în jurul axei sale, fixat între cei doi poli. Ei bine, pe Becherițiu nu-l puteau fixa între doi poli; nu-l puteau fixa nici măcar între doi sutari!... Așa că-ncepuse omul să-și încropească o gestiune proprie.

Și, intrucit Becherițiu e un om cu vederi largi, el nu socotea gestiunea în mod birocratic, adică: bani. Nu. El a dat gestiunii un sens mai larg: bani, borcane, damigene, porumb, taioare, într-un cuvânt, tot ce intra în noțiunea de bun de larg consum el l-a transformat în bun de mic consum, adică pentru el și familie. Evident, nu i se poate contesta calitatea de excelent cap de familie. Nu! Pe lângă un asemenea cap, puteau să trăiască zece familii; cooperativa avea dever mare, iar el buzunare așșderea. Întii a sustras mezeluri; cînd, din pricina sclerozei, medicul i-a interzis carnea, el s-a „ocupat“ de raionul brînzeturi și, fiindcă brînză fără bere nu merge, a luat și vin, căci berea o terminase și uleiul nu-l începuse încă!... Apoi, intrucit medicul l-a supus unui regim sever, fără mîncare și fără băutură, el a trecut la sandale, că astea nu cad greu la stomac. Nu cad greu nici din picioare, dacă știi să sustragi exact mărimea de care ai nevoie și nu una mai mare...

După ce și-a luat concediul de 30 de zile, intrucit nu beneficia decît de 14, dar, vorba ceea, mai bine să-ntreacă decît să n-ajungă, forurile în drept au avut în sfîrșit tîria să-i spună:

— Tovarășe Becherițiu, noi, la cooperativă, îți dăm concediu nelimitat...

— De ce, tovarășe?

— Pentru că mai este ceva marfă în cooperativă, dar avem nevoie de ea...

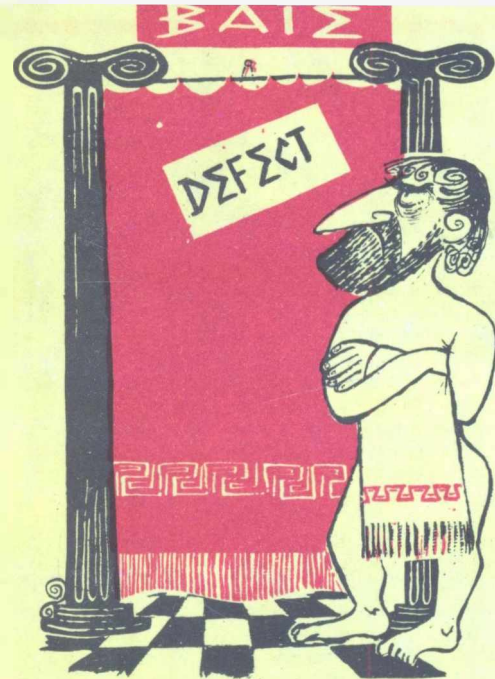
Și a plecat...

Acum forul tutelar își freacă miinile de bucurie. Numai să nu și le frece în stoc supranormativ, intrucit și în 1955 plecase omul...

Și dacă pământul se învrtește, cine știe dacă...

Atît doar că omul dacă se învrtește prea mult amețește, și dacă amețește, cade... Clar?...

I. AVIAN

ARHIMEDE: — Poftim! Și tocmai azi frebuia să descopăr principiul...!?

Desen de N. CLAUDIU

— Ce tip de femeie preferi: cele care vorbesc mult, sau altele...

— Care altele?!

Desen de GH. CHIRIAC

CADOU

E vorba de Nicolae Marin, socotitor la G.A.C. Copaciu, raionul Drăgănești-Vlașca, și socrul său Ilie Nițu.

Ii spuse socrul cu ton rugător:

— Mă Niculăiță, ești socotitor, Ceea ce înseamnă, fiind cu socotitul, Ai la îndemînă „plînea și cușitul“ și n-o să se afle că ceva mi-ai pus...

— Ce să-ți pun adică?

— Niște... zile-n plus!

— Vai!... dar astă-i vorbă de om mediocru! Nu se poate, tată, chiar dacă-mi ești socru! — Nu se poate? Bine!... și-a zis cuvînt greu: De ești tu acela, nu-ți sint socru eu!...

Auzind acestea, bietul ginerică Cică verde-galben s-a făcut de frică și gîndind o clipă, zisu-și-a în sine: „Păi la urma urmei, nu dau de la mine!“ Și cu dărnicie puse-n borderou Paisprezece zile socrului „cadou“... Paisprezece zile astfel „dăruite“ Sint, cu alte vorbe, zile... necinstite — Dar noroc că faptul s-a descoperit și socotitorul fost-a-nlocuit, Cu avertismentul pentru nătărăi: „Cînd mai faci cadouri, fă pe banii tăi! Căci, din banii obștii de-ncearcă „ciupeală“, și socotitorul va da... socoteală!“

TOMA FLAVIU

Chefliul și-a luat aspirator

Desen de A. PAVEN

DRAGĂ URZICO

ALO, URZICA?

Noroc că te chem din București și tu ești tot în Capitală. Că dacă eu te-aș chema de aici și tu ai fi cu sediul în Siliștea... dacă nu înțelegi, fii atentă:

Mă duc eu la Oficiul P.T.T.R. 37 București și dau un aviz de convorbire cu Siliștea pentru a doua zi la ora 8,30. Când vin și prezint avizul, oficianța Enache Eufrosina îmi spune pe un ton de panteră deranjată, că Siliștea s-a prezentat și eu... am lipsit.

— Când s-a prezentat, zic, că acum e abia 8 și 22 și convorbirea o am pentru 8 și 30!

— Când, necînd — asta e!

— Fiindcă nu e, mai chemați-o o dată.

— Adică s-o deranjez din nou pe colega din centrală (am aflat că era Stan Maria), pentru... că dumneata... stai acolo și așteaptă!

Aștept eu pînă ce oficianța Eufrosina povestește colegelor cum a fost asasinată Carmen de la Ronda pentru care eu nu eram vinovat cu nimic, și după ce termină cu asasinarea ei și a nervilor mei, după o oră și 20 de minute — adică la 9,40, primesc în fine răspunsul din Siliștea că între timp... persoana chemată plecase.

— Altă dată să vii la timp! mi-a spus oficianța. Chiar cu mult mai înainte de ora fixată, că așa-i normal!

Cu alte cuvinte, dragă Urzico, pentru ca o convorbire telefonică servită de numitele oficianțe să decurgă în mod „normal“ — deși are ora fixată — trebuie venit chiar și cu... o zi înainte!

Dumitru V. Vasile
Bd. Muncii, nr. 220
București

PRIETENA MEA URZICA,

Fiindcă nu și-a putut frîna neglijența, mecanicul Mihai Ion de la exploatarea Lupeni a stricat sistemul de frînare al unei locomotive.

Locomotiva, săraca, ce să facă? Fără frînă, — a stat două schimburi pe linie moartă, venindu-i destul de greu să vadă cum se creează greutăți în producție.

Reparația ei a costat 1500 lei — și 1500 lei din cauza unei neglijențe, iată un amănunt care nu poate fi neglijat.

Se spune însă că cel care a comis stricăciunea e, totuși, un băiat bun. Atunci tot e bine. Dacă-i băiat bun, înseamnă că-i bun... de plată!

P. Gheorghe
Lupeni

URZICA MEA IUBITĂ!

Uite ce-am și eu pe suflet: fiind în trecere prin Lugoj, am cumpărat un pachet cu vată — produsul întreprinderii „Progresul“—Arad. Produsul acesta mi-a produs o mare surpriză tehnologică deoarece conținea resturi de coji și flori de bumbac.

Cred că pe viitor fabrica respectivă ar trebui să procedeze așa: sau introduce în pachetele cu vată și indicații la ce pot fi folosite capsulele de bumbac (maioneză hidrofila, șerbet de bumbac etc.), or, dacă vrea să ne ofere vată pură, să evite pur și simplu impuritățile.

Intr-un fel sau altul, deficiența pachetelor cu vată trebuie rezolvată.

I. Mihăescu
Cartierul Pajura, București

— Dialog de unul singur —

Lui Ionescu și lui Popescu le-a dat prin cap să modernizeze niște instalații tip 1950 atît de bine încît juri că-s tip 1962. Ceea ce e destul de rău. Adică, e rău că le-a dat prin cap lor și nu mi-a dat prin cap mie, că și eu puteam să modernizez ceva, dacă-mi venea ideea asta. Noroc că n-au intrat zilele în sac, așa că ideea mai poate să-mi vină, și atunci o să se vorbească și despre mine că am făcut o modernizare.

— Ce modernizare? — m-am întrebat eu însumi, pentru că, întimplător, sînt singur, așa că nu-i altul de față, ca să mă întreb.

Oricare, numai modernizare să fie! Găsesc eu ceva să perfecționez, pentru că orice lucru, oricît de perfect ar fi el, poate fi făcut și mai perfect, dar niciodată nu poate fi făcut atît de perfect, încît să nu poată fi făcut și mai perfect.

— Maxima asta parcă am citit-o undeva. Imposibil, pentru că, dacă de-abia acum o scriu, înseamnă că n-a apărut încă în „Urzica“.

— Va să zică, trebuie găsit un agregat învechit.

Nu mai trebuie. L-am și găsit.

— Tip 1950?

Glumești!

— Mai vechi?

Oho! Am găsit un agregat tip Tata Noe. Șeful spune în glumă că asta datează de pe vremea cînd încă nici nu se datau agregatele.

— Atunci, asta nu se mai poate moderniza.

Ba asta se modernizează cel mai ușor, pentru că aici toate-s învechite. Pot să-i schimb transmisiile, comenzile, dispozitivele de tot felul, pot să-i pun un manometru, un turometru, un tacometru, un termometru...

— Termometrul o să mi-l pun mie, cînd o să văd cit costă toate astea.

Și ce dacă costă? Nu se poate face modernizare cu bilet de favoare. Pentru ce există investiții? Pot să investesc în „Tata Noe“ pînă îl automatizez cu totul. Dacă-i pun și telecomandă, poftim, am scos din Tata Noe un junior.

— Și cu asta, basta, nu?

Ba nu e basta deloc. După asta, poate să vină la rînd și Mama Noe.

— Asta ce mai e?

Alt agregat învechit. Și „Mama Noe“ se modernizează ușor.

— Dacă-și pune toc cui și se duce la coafor...

Ha, ha, am început să fiu spiritual! O automatizez și pe „Mama Noe“. Pentru asta trebuie inventivitate.

— Și fonduri!

Normal. Am spus doar că nimic nu se modernizează gratis. Sau poate n-am dreptate?

— Ba da. Numai că modernizările astea sînt de două feluri.

Știu. Unele sînt cele pe care le face, de exemplu, Ionescu sau Popescu, și altele sînt cele pe care le fac eu, sau mai bine zis pe care nu le-am făcut încă, dar o să le fac în curînd. Așa e?

— Exact. Și prin ce se caracterizează, de exemplu, modernizările pe care le fac Ionescu sau Popescu?

Prin aceea că nu le fac eu.

— Nu. Ei iau o mașină care valorează o anumită sumă, îi adaugă un dispozitiv care costă, să zicem, o mie de lei, și scot din asta o economie, să zicem de zece mii. E un lucru bun?

— Sigur. Și ale mele prin ce se caracterizează?

— Prin nimic, că încă nu-i făcută niciuna. Dar să zicem că am luat o mașină tip ante-diluvian, că-i adăugăm niște dispozitive, care costă un milion, și scot din asta o economie, să zicem de o sută de lei. Cu ce ne-am ales?

Am făcut o socoteală dar m-am temut să comunic rezultatul cu voce tare.

— Vezi? Și pe urmă, mai are rost să luăm la rînd și mașina tip soția lui Noe, să modernizăm o instalație tip cumnata lui Noe, să perfecționăm pe soacra lui Tata Noe, să transformăm în ceva ultra-modern toată familia răposatului Noe, cheltuiind pentru asta șapte milioane, ca să economisim șapte sute??! A ce seamănăasta?

Aici am cam băgat-o pe mîneacă. Cînd vorbesc cu mine însumi, uneori eu care întreb nu mă prea înțeleg cu mine, care îmi răspund și-mi pun singur bețe în roate, pentru că eu care îmi răspund sînt împotriva modernizărilor.

— Nu sînt decît împotriva celor nerentabile.

De rîndul acesta însă n-avea nici un rost să mă bag, și nu știu de ce mi-am răspuns, pentru că, de fapt nu m-am întrebat nimic.

— Dar ar trebui să te întreb.

Ei, asta-i bună! Am început să-mi dau și sfaturi! Asta nu admit, pentru că eu nu primesc sfaturi de la oricare!

Și mi-am întors spatele pur și simplu. Cred că n-o să-mi mai vorbesc o săptămînă!

VICTOR PIȚIGOI

DAN MANOLESCU

A FOST ODATĂ CA NICIODATĂ DAR S-A TERMINAT

Rubrica conține: 6 relatări
6 rezultate
1 — 2 poante măcar
Modul de citire: Cu multă
bunăvoință.

Voici din Fieni

Informații că în secția de sticlărie de la „Steaua Electrică“ din Fieni în funcția de pontatoare se află de cîtva timp o salariată care în loc să facă treabă, face incurcături, redacția noastră a anunțat conducerea întreprinderii.

Cu acest prilej, constatîndu-se că într-adevăr Rodica Negroiu nu se pricepe în ale pontajului, a fost trecut în vechiul ei loc de muncă unde obține din nou rezultate bune.

Așadar, în această problemă s-a făcut lumină. Nici nu se putea altfel. „Steaua Electrică“ e doar fabrică de becuri!...

Circulați, vă rog

Aflînd că circulația autobuzelor pe traseul Bacău-Centru-comuna Mărgineni se face în mod defectuos, ne-am adresat sfatului popular orășenesc, cerînd îndreptarea situației cît mai repede dar și cît mai practic posibil.

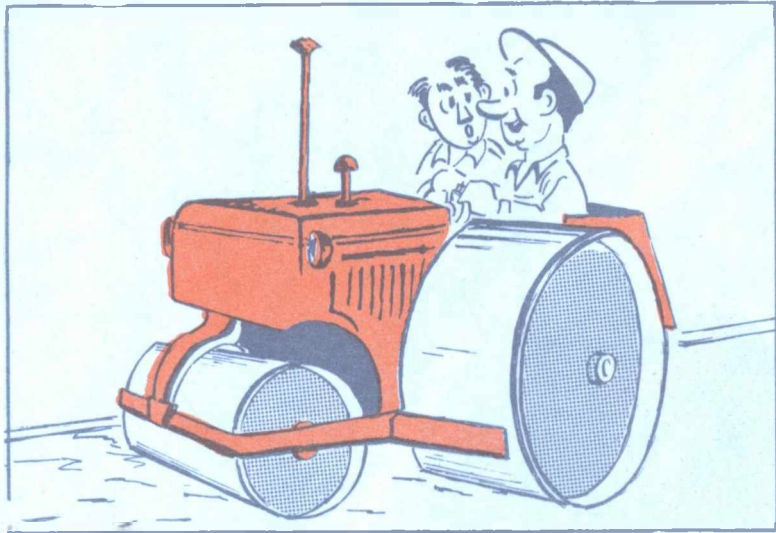

Și așa a fost întreprinderii comunale Bacău s-a dat imediat dispoziție să mă rească numărul de curse la 4 dus-întors. Bună veste! Acum să te tot duci, da să te și tot întorci!

Sanatorială

Nu de mult ni s-a semnalat că la sanatoriul din Birnova (regiunea Iași) calitatea meselor care se servesc internaților lasă de dorit, iar cît privește curățenia nu se poate spune aproape nimic, pentru că abia se vede.

Luînd legătura cu forurile îndrept, acestea au trimis la Birnova un reprezentant care a cercetat cum stau lucrurile, începînd cu bucătăria și terminînd cu ultimul salon din sanatoriu. N-a scăpat nici un colțisor care nu fi fost controlat.

— Niciodată nu am avut vreo contravenție din cauza vitezei!

Desen de N. GHENADIE

— Faină vestel zis-am eu cu urare de sănătate la adresa culturalei secțiunii a sfatului popular, când aflat-am că și-n satul nost' sosi-va caravana cinematografică a regiunii Cluj. D-apoi că să nu spun neadevăruri, că mi-s om serios, darsă mă tai cu firizu' și nu știu de ce caravana asta trece foarte rar prin satul Iuda din raionul Bistrița — că doar avem drum național pietruit — să tot meri mai mare dragu'. Ei, da' poate unde caravana mai înseamnă și o lungime de cămile care merg prin pustiu, de bunăseamnă că distanța de la Cluj pînă la Iuda o fi ceva mai lungă ca din Mursuk pîn' la Dakkar. (Astea, mă rog frumos, le știu de la nepotu' meu, profesor de geografie, care zice că dac-o fi să închid ochii, musai să-i închid cu câteva noțiuni geografice — ca să mă regrete mai mult). Nu știu cît o să mă regrete el, da' deocamdată știu cît am regretat eu...

Va să zică ajung eu la căminul cultural și dau de Măriuța lu' Chira.

— O-nceput? Ii fac eu întreba-rea.

— O început, Stefi baci!

— No, atunci e fain!

În acel moment aud niște tro-păituri sonore și mă cuget că începuse vreun documentar zootehnic.

— Cu ce-o fi? zic eu stingînd dohanu' din pipă.

— Păi dumneata nu auzi? E cu dans!

— No, atunci ti și mai fain! O fi vreo nouă metodă zootehnică pentru creșterea șeptelului! Ce nu pricep e de ce le cîntă lăutarii?

— Păi ai mai văzut dumneata nuntă fără lăutari?

— Drept că nu!

— Atunci n-ai să vezi nici filmul!

— Păi ziceai că o-nceput!

— Da, sfatul popular o-nceput să aprobe nunți în localul căminului cultural.

— Și noi cum rămînem?

— Păi, ei rămîn cu nunta și noi rămînem fără film.

Că-și mărită Racăși nepoata și ti face nuntă mare — c-o singură nepoată are!

— Da' și noi avem un singur cămin! De ce n-o făcut-o la locuință, că doar are odăi să tot nuntești în ele!

— Asta o-ntrebat și caravana, da' is-o fost răspuns... c-o nepoată

are omul!

— și cînd vine

cu cîte un documentar cultural dă

de un documentar cu țambal și la

mai mare. Ar fi de dorit ca pe

viitor să ne trimită un tabel cu

nepoate în perspectivă de mări-

țiș pe anul în curs, ca să știm și

noi cînd e nunta și cînd e cara-

vana. Altfel, deși se spune că

odată cămila a trecut prin ure-

chile acului, caravana nu poate

trece degeaba prin satul dumnea-

voastră să anunțe că are un film

instructiv și să primească răs-

punsul că... „o nepoată are omul!“

...Și mă tem că, dac-o să pună

problema așa, cămila are drep-

tate!

VALERIU FILIMON

O
NEPOATĂ
ARE
OMUL

MICROFABULĂ

Eu, dragii mei,
nu văd nici un temel
să se vorbească atîta despre soare,
despre azur
și stele scipitoare.

Nici nu le văd prin jur!
Și mi se pare
absurd c-atîta se insistă,
vorbind despre ceva ce nu există!

Înșurubindu-se adînc în tină
O cîrtiță vorbea despre lumină.

AL. CHIRIACESCU

HIBERNARE

Hibernezi.
Prin toate anotimpurile, hibernezi
Ca ursu-n birlog de zăpezi.
Ți-i viața perpetuă catalepsie
Din vreme ning clipele, anii,
Și tu hibernezi, hibernezi.
Epitaful
Cam așa și l-aș rotunji:
A murit
înainte de a trăi.

MIRCEA BONDA

Asta înseamnă că foarte curînd în încăperile sanatoriului se va face curat. Chiar și la administrație!...

...și luminează se făcu

Un grup de cetățeni din Reteag (raionul Dej) ne-a scris că în comuna lor lucrările de electrificare s-au cam împotmolit din care cauză iluminatul este asigurat în zilele fără nori, de soare, și în nopțile cu stele, de lună.

Dar pentru că din motive meteorologice pe acești doi mari aștri nu se poate conta în permanență, redacția noastră a discutat problema cu Sfatul popular al raionului Dej.

Rezultatul: în comuna Reteag a fost pusă recent în funcțiune linia de joasă tensiune, în-tunericul fiind astfel risipit în cele

patru puncte cardinale.

O risipă cu care sîntem de acord!

Dulce-l apa de izvor, dar mai dulce-l prăjitura!

Amatorii de dulciuri gata preparate, din Vaslui, au ca sursă de aprovizionare cofetăria „Violeta“.

Decepționați însă că în această unitate nu se găsește sortimente variate de prăjituri și că mai tot timpul butelia de aragaz este lipsită de conținut, fapt pentru care anunțăm: „Servim cafea cu lapte fierbinte“ este total compromis, ne-au rugat să intervenim pe lângă O.C.L.-ul mixt Vaslui să acorde mai multă atenție „Violetei“. Nu putem afirma că n-am găsit înțelegere. O.C.L.-ul, în răspunsul trimis, menționează că în cofetăria „Violeta“ se vor găsi de acum înainte prăjituri

de toate felurile și o butelie încărcată cu aragaz, cu ajutorul căreia cafeaua cu lapte va putea fi servită la temperatura afișată.

Cu aceasta cei de la O.C.L.-ul mixt Vaslui au îndulcit consumatorii. Se poate spune deci că sînt niște oameni de zahăr.

T.F.F.

Din partea unor salariați de la Uzinele Mecanice din Turnu Severin am primit nu de mult, următoarea telegramă: „Ing. Ionescu șef secție sudură, face nereguli buletine de lucru, stop. Rugăm vedeți dv. ce-i de făcut, stop. Noi văzut ce face, stop.“

Cerînd direcțiunii uzinelor mecanice verificarea situației, după cîteva zile ne-a sosit o nouă telegramă: „Văzut ce face ing. Ionescu, șef secție sudură, stop. Rămăși paf, stop. El rămas plă-

tească diferențele, stop. Funcție nu rămas, stop. Plecat! stop“.

Va să zică, inginerul Ionescu nu mai e șef la sudură. S-a... dezlipit! stop.

„URZICA“

REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Telefoane:

Secretariat 15.38.56;

Secția scrisori 14.60.34;

Secretariat de redacție

14.28.15;

Interurban 27

TIPARUL EXECUTAT LA COMBINATUL POLIGRAFIC „CASA SCINTEII“ BUCUREȘTI

